

DOBŘÝ PASTÝŘ

Časopis evangelických sborů
v Krnově a Bruntále

Svatba Simony a Julka

Velikonoční program

24. března Květná neděle

9.45 Bohoslužba v Krnově na faře

10.00 Bohoslužba v Bruntále

29. března Velký pátek

17.00 velikonoční divadlo v krnovském kostele

31. března Velikonoční neděle

9.45 Bohoslužba v krnovském kostele

10.00 Bohoslužba v Bruntále

**DOBŘÝ
PASTÝŘ**

Časopis evangelického sboru v Krnově a Bruntále vydáván pro členy a přátele sboru za dobrovolný příspěvek.
Redakční rada: Tamara Maláčová, Štěpán Janča, Petr Strnadel.

ČESKOBRATRSKÁ
CÍRKEV
EVANGELICKÁ

Farní sbor ČCE, Albrechtická 811/8, Krnov, 794 01, tel.: 739 244 607.
Kazatel sboru: Štěpán Janča.
Pravidelná shromáždění: Neděle 9.45 bohoslužby v evangelickém kostele,
Úterý: 17.00 biblická hodina na faře, Pátek: modlitební setkání v 18.00 na faře.

Úvodník

Z nemocničního pokoje

Necht' je mezi vámi takové smýšlení jako v Kristu Ježíši:

Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí.

A v podobě člověka se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži. Proto ho Bůh vyvýšil nade vše a dal mu jméno nad každé jméno, aby se před jménem Ježíšovým sklonilo každé koleno – na nebi, na zemi i pod zemí – a k slávě Boha Otce každý jazyk aby vyznával: Ježíš Kristus jest Pán.

Fp 2,5-11

Letošní předvelikonoční čas prožívám poněkud netradičně. Na popeleční středu jsem nastoupil do nemocnice na plánovanou operaci, jenže díky různým komplikacím jsem polovinu postního období strávil sám v nemocničním pokoji. Můj stav nebyl nějak kritický, jen jsem byl prostě upoután mezi ty čtyři stěny a čas jsem odpočítával od infuze k infuzi. Možná právě díky tomu jsem měl skoro neo-hraničený časoprostor k přemítání.

Kde se tedy protíná nemocniční pokoj s velikonoční zvěstí?

V první řadě v utrpení. Špitální stěny jsou svědky mnoha bolestí, neštěstí a strádání. Kdyby ty stěny mohly vyprávět, možná by přimho křičely – kolik trápení je možné ve světě zažít. A co teprve trápení, které není tlumeno laskavými zdmi vyšetřoven a operačních sálů – nemoci v zemích, kde je dobrá lékařská péče pro většinu obyvatel nedostupná; strádání katastrof a hladomorů; bohapusté utrpení našich bližních ve válkách...

Evangelia nám svědčí o Ježíši, který prožil bolest. Byť byl rovný Bohu, stal se člověkem, a to až do té agónie nejhlubší, do bezmoci, umučení a smrti. V Ježíšově kříži se setkává všechna lidská opuštěnost, zoufání a beznaděj, bolest i záhuba.

Některé lidi uráží pomyšlení, že by Bůh vznešený a dokonalý měl pocítit něco tak prachsporného jako je bolest. Říkají, že Ježíš trpěl jen jako, že vlastně nezemřel, že to prostě nějak ošéfoval bez utrpení.

Bible mluví naprosto jinak: Ježíš, stejné podstaty s Bohem Otcem, zažil muka duševní

i tělesná, stejně jako je prožívá kdokoli z nás. Prošel jimi skutečně a opravdově, až do úplného konce, a to proto, aby všichni strádající mohli vědět, že nejsou ve svém trápení sami, ale že Bůh je i v tom nejhorším s nimi.

A to je druhá věc, která spojuje nemocniční pokoj s Velikonocemi. Člověk není na svůj úděl sám. Jsou tady lidé, kteří se starají, kteří se mu podle svých nejlepších vědomostí a zkušeností snaží přinést úlevu a uzdravení. Když vás postihne nějaké neštěstí v pustině, jste odkázáni jen sami na sebe; ale když už se dostanete do nemocnice, je tu někdo, kdo s vámi nese vaši nemoc, bolest, zármutek, kdo je sdílí s vámi a snaží se vám pomoci.

A přesně totéž nám říká velikonoční evangelium. Bůh člověku ulehčuje jeho trápení. Ježíš jím prošel před námi a neuhnul, nese za nás a s námi naše starosti, nemoci i utrpení. Prošel tím vším až do konce a svým utrpením porazil smrt. Jako Pán vstal z mrtvých a svou láskou nás pozvedá z našich bolestí a strádání. Nejenže nejsme na své bolesti sami, ale dokonce víme, že všechno utrpení má svůj konec a že Bůh láskyplný nás vysvobozuje od bezmoci i smrti.

Děkujeme Ti, Pane, za Tvou ochotu podstoupit s námi a pro nás naši bolest. Děkujeme Ti za to, že Tě ani utrpení ani smrt nedokázaly přibít k zemi, ale vstal jsi z mrtvých, abys i nás vytáhl z našich trápení a přivedl nás k Bohu, který setře každou slzu z očí. Amen.
Štěpán Janča

Štěpán Janča

Rok bohatý na množství aktivit

10.3.2024 – zpráva kurátora

Milí bratři a milé sestry,

v roce 2023 jsme se pravidelně scházeli celý rok v kostele a na faře. Provoz už nebyl ničím omezen (myslím tím covid), jen stín války na Ukrajině nadále zůstává. Co se týče pomoci Ukrajině, tak v roce 2023 jsme 2x posílali balíčky pro děti skrze J. Fursova, včetně peněžních darů. Všem ochotným dárcům patří velké poděkování.

V březnu proběhla volba nového staršovstva a kurátora sboru. Jsem vděčný bývalému kurátoru

J. Markovi st., který svým nasazením a pracovitostí podstatně přispívá ke zdárnému chodu sboru a trpělivě mě zaučuje.

Tento rok byl bohatý na mnoho aktivit:

- Tradičně velikonoční a vánoční divadelní hra
- Přednášky L. Heryán, S. Flek, P. Sláma
- V květnu setkání mládeže 90 let, okrsková bohoslužba na Vikštejně
- V červnu Noc kostelů (Brumendo, Voice)
- Pak slavnost 120 let výročí kostela, sloužil slovem farář Ondřej Titěra, odpoledne koncert skupiny Oboroh před kostelem. Krásnou repliku vyrobila/upekla a nazdobila Lýdie Jančová (stále k vidění v kostele).
- V červenci Štěpán Janča absolvoval misijní cestu do Sudánu, o které nám pak vyprávěl na setkáních na faře
- V září Pouť do Krasova
- V říjnu setkání staršovstva v Andělské Hoře, kde jsme se věnovali podnětům v rámci akce „Zaměřeno na budoucnost“
- V prosinci opět adventní koncerty
- Slovem v našem sboru sloužili: P. Sláma, A. Flek, O. Titěra, A. Plachý, P. Maláč, J. Fursov, Cz. Kaźmirów, P. Prejda, R. Do, B. Marek, J. Marek, K. Fridrich, který „unesl“ naší Romanku.

Všem, kteří se podíleli na přípravě těchto akcí, patří poděkování.

A také nebýt Vás, ochotných členů sboru, žádná z těchto akcí by se neuskutečnila.

Během roku probíhala I. etapa rekonstrukce varhan, která byla zdárně ukončena v závěru roku. Jsme vděční J. Markovi st. za vyřízení všech možných dotací, které umožnily provést tuto opravu.

Z DaRPů jsme obdrželi dotaci na financování akcí v rámci oslav 120 let výročí kostela. Z této dotace jsme čerpali prostředky na výměnu ozvučení kostela.

Základem fungování sboru je jeho vnitřní život, život a osobní vztah každého člena sboru se svým Spasitelem. Vše začíná tam, v komůrce, na kolenou, nad Božím slovem, tam kde jsi jen Ty a Bůh. Pak se scházíme ve společenství, kde se vzájemně sdílíme, povzbuzujeme, napomínáme v lásce, potěšujeme a nosíme jeden druhého na modlitbách.

Jsem velice vděčný Štěpánovi Jančovi za přípravu všech bohoslužeb.

Vážím si všech setkání nad Božím slovem na biblických hodinách a pak pátečních modlitebních, kde se společně mod-

líme za sbor, nemocné a další situace, které přináší život.

Velikým požehnáním je Herňačka pro maminky, kterou provozuje Marta Marková/Ludmila Hofferková. Nově začala setkání pro nejmenší – Nábožko. Dále setkání pro mladé – Čajovna.

Děkuji za přípravu:

- sborového časopisu P. Strnadloví, T. Maláčové,
- za hudební skupinku,
- za našeho varhaníka V. Maláče,
- za našeho IT J. Marka ml., který se stará o provoz techniky během bohoslužeb,
- za květinovou výzdobu, přípravu VP, starost o jubilanť (P. Vybíralová, E. Roztomilá, Marika).
- za přípravu divadelních her (V. Marková),
- za službu Bedřicha Marka ve věznici.

Pokud jsem, prosím, na někoho zapomněl nebo vynechal, nezlote se. Vážím si každé služby ve sboru. Jsem vděčný i za chvíle po ukončení bohoslužeb, kdy je čas si spolu navzájem popovídat u dobré kávy a pohoštění. Tento čas pokládám za velmi hodnotný.

Velké díky patří Pánu Bohu i všem dárcům za finanční dary. To je opravdu Boží milost. V letech, kdy se každoročně zvyšují odvody za plnočasový úvazek faráře, byli jsme už sedmým rokem schopni uhradit navíc roční splátku půjčky ve výši 200 tis. Kč, kromě běžných nákladů na provoz sboru. Kéž štědrost členů sboru, příznivců a přátel i v budoucnu zůstane na patřičné výši. Díky Bohu máme finanční hojnost, a právě proto nechceme jen brát, ale také dávat. Na staršovstvu jsme se rozhodli, že chceme pravidelně podporovat nějaký konkrétní projekt (např. Ukrajina, misie v Sudánu atd.) Výběr projektu bude ještě předmětem diskuse. Pro tento účel chceme uvolnit 50 000 Kč ročně. Dále pak 10 000 Kč ročně pro nárazové projekty (např. zemětřesení, podpora sirotčince v Malawi, kam pojede Romana a K. Fridrichovi). Chci Vás, milí bratři a sestry požádat, abyste přišli s návrhem, jaké projekty financovat. Prosím, zašlete písemně své návrhy ko-

Jako oběť seniorování nevnímám

V loňském čísle Dobrého pastýře jsme si mohli přečíst rozhovor se seniorem našeho moravskoslezského seniorátu farářem Markem Zikmundem z Přerova. Již deset let působí jako farář v přerovském sboru a sedm let byl seniorem našeho seniorátu. Na konventu v listopadu 2023 došlo ke změně. Bratr Zikmund odchází v létě tohoto roku s rodinou do Prahy na středoškolský sbor, jeho nástupcem byl zvolen bratr farář Vlastislav Stejskal ze Zábřeha na Moravě. A tak i nového seniora musíme trochu vyzpovídat, vidíte.

● **Vlastislave, i na stránkách našeho sborového časopisu si snad můžeme tykat. Jsme přece příbuzní. Řekni mi, co Tě vedlo k tomu, že jsi přijal funkci seniora? Zároveň předpokládám odpověď: „Fronta na funkci nového seniora nestála.“ Já myslím, že z Tvé strany je to spíše oběť, že? Nemáš obavy ze zodpovědnosti?**

Zdravím čtenáře Dobrého pastýře a děkuji za pozvání k rozhovoru. O funkci seniora jsem ještě vloni moc nepřemýšlel. Zdálo se mi to dost šilným nápadem. Ovšem, potom se odehrálo několik drobných událostí a rozhovorů, po kterých jsem svůj názor změnil. Jedním z důležitých momentů bylo zjištění, že při různých službách nelze jen čekat, kdo se služby ujme, ale uvědomit si, že je třeba se sám do dění nějak vložit. Jako oběť seniorování moc nevnímám. Šel jsem do toho s tím, že se nebudu bránit kandidatuře. A pokud Hospodin dá, že se seniorem stanu, jistě mne k tomu i patřičně posílí. Určitě je to práce navíc, ale nejsem na to sám. Zodpovědnost mne neděsí. Myslím, že výchova dětí nebo vedení mladé generace je v tomto ohledu mnohem náročnější.

● **Pocházíš z Olomoucka. Vyrůstal jsi v křesťanské rodině? A ještě se zeptám: kdo Tě formoval v mládí, že ses rozhodl studovat teologickou fakultu a nastoupit jako farář na sbor?**

Jako evangelík jsem byl pokřtěn v několika týdnech života. Bydleli jsme ale na vesni-

● Zábřeh na Moravě, 2023

ci, odkud to nebylo do sboru moc sjízdné. Do sboru v Olomouci jsem přišel až v patnácti letech, když jsem začal studovat na elektroprůmyslovce. Za prvním kontaktem se sborem stála zvědavost. Věděl jsem, že jsem evangelík, ale nic dalšího netušil. Když se naskytla příležitost něco zjistit, dostal jsem se nakonec do konfirmační přípravy v olomouckém sboru. Působil tam farář Honza Nohavica – úžasný kazatel. Myslím, že nešlo se s ním setkat, aniž by to člověka k něčemu pohnulo. A já byl pohnut k tomu, že jsem po konfirmaci nešel dál svou cestou, ale začal chodit do mládeže - po nějaké době i do kostela. Hned první rok

v mládeži jsem měl mít na starosti program společně s Janou Vraiovou. Počítal jsem, že ji spíše budu jen tak asistovat, ovšem ona zjistila, že se nemůže zúčastňovat, a tak bylo na mně, abych sám připravil program. Včetně úvah nad jedním blahoslavenstvím. Trvalo mi asi měsíc, než jsem dal dohromady jednu stránku textu. Ale tato aktivita mě zaujala a práce s biblickým textem se mi začala líbit. Asi rok ve mně zrála myšlenka na studium teologie, pak následovaly rozhovory s Františkem Hruškou (byl tehdy v Olomouci jako jáhen) a Honzou Nohavicou, kteří mě povzbudili v rozhodnutí skutečně teologii studovat a sloužit jako farář.

● **Prozradíš něco o své rodině?**

Mám jednu mladší sestru, která chodila se mnou na konfirmační přípravu. Její cesta k Bohu byla složitější, ovšem časem se také stala aktivní křesťankou. Vzala si katolíka a časem sama přestoupila do katolické církve. Takže když se setkáváme s rodinou, je to skutečná ekuména. A funguje výborně. Před mnoha lety jsem si v krnovském kostele vzal za ženu jednu mládežnici a časem nám Pán Bůh dal tři děti.

● **Už řadu let působíš jako farář na sboru – nejprve deset let ve Šternberku, nyní již více než deset let v Zábřehu.**

● Rodinné foto - léto 2023

Vzpomínáš na nějakou situaci, která Tě hodně povzbudila nebo naopak zklamala?

Za dvacet let se toho dá zažít hodně. Povzbudivé jistě bylo, když se podařilo dát ve Šternberku dohromady několik mládežníků, kteří se nejen scházeli společně, ale vyjížděli i na akce v seniorátu. V Zábřehu se, kromě práce s dětmi, podařilo několikrát uspořádat kursy Alfa, či Objeování křesťanství. Na druhou stranu mě trápí, že jsem ztratil kontakt s jedním bývalým spolupracovníkem. Neshodli jsme se na způsobu řešení jedné jeho životní situace. Uvědomuji si, že tenkrát to chtělo více pastýřského citu.

● **Když se zamyslíš nad současnou chaotickou dobou, co dnešnímu člověku nejvíce chybí? Zkusím hádat: odvaha? Četla jsem výzvu papeže Jana Pavla II: „Nebojte se! Moc Kristova kříže a vzkříšení je větší než veškeré zlo, z něhož by člověk mohl a musel mít strach.“ Co Ty na to?**

S výzvou Jana Pavla II se nedá jinak, než souhlasit. Jenom tu odvahu bych doplnil odvahou k víře a pokoře. To jsou věci, které si myslím, že dnes chybí nejvíc. V mnoha oblastech jsou lidé odvážní až dost. Už had v ráji začal rozkládat důvěru člověka k Bohu. Od té doby se toho zase tolik nezměnilo. Silnou zbraní zla a chaosu je podlomení důvěry. Podobné je to s pokorou. Jsme lidé, bytostí omylné. Ovšem místo odvahy vzít na sebe odpovědnost za své nedostatky, uznat své chyby, hledáme způsoby, jak je omluvit.

● **A teď nevím, jestli není příliš troufalé zeptat se, co je Ti nejvíce sympatické na evangelické církvi a co by se mělo napravit?**

Nejvíce sympatická je pro mě její pestrost – různí lidé s různými postoji a názory.

● **Vlastiku, máš pravdu. Slyšela jsem hezkou myšlenku, že charakteristika Boha je různost. Pokud chce někdo uniformitu, musí jít do sekty.**

Trochu problém je, že s touto pestrostí neumíme moc pracovat. Zde vidím prostor k nápravě. Možná to souvisí právě s tou pokorou a důvěrou, o kterých jsem

● Rok 1979, malý Vlastík u vánočního stromčku.

se zmínil výše. Z nedůvěry vychází strach, ze strachu uzavřenost a ta se nejvíce děsí toho, že někdo druhý vnímá stejnou věc jinak. Pak se různá setkávání od staršovstva po synod stávají místem k výměně názorů o problémech, místo toho, aby se hledala společná řešení.

● **Nyní se dostáváme k tradiční poslední otázce: které biblické verše Tě nejvíce inspirují, když píšeš kázání?**

Kážu na předvybrané perikopy, takže moc neřeším, na jaký text budu kázat. Spíš přemýšlím, co který text říká do dnešní doby. Drtivá většina textů je z evangelii.

Bratře seniore, věřím tomu, že Boží slovo, které slyšíme z kazatelny nebo si je čteme soukromě, nás posune ve víře dále. Tak ať Tě ve Tvé službě vede Duch svatý.

Děkuji za rozhovor.

Tamara Maláčová

Dva krásné zážitky z „půlnoční“

Jak jsem prožila loňské štědrovečerní bohoslužby

Jsem ráda, že u nás zakořenilo pravidlo, že na Štědrý večer bývají v našem kostele půlnoční bohoslužby. Myslím, že je to dobrá alternativa, aby lidi nezůstali jen u dárků, jídla a televize. Farář Štěpán Janča měl hezké slovo. Chtěla bych se zmínit o dvou zážitcích, které jsem si já osobně odnesla. Program zahajoval náš pěvecký sbor písní „Pozdraveno budiž světlo“ a píseň se skutečně světla týkala. Ve ztemnělém kostele jsme nastupovali uličkou dopředu a nesli rozsvícené svíčky. Nevím jak pro ostatní, ale pro mě to bylo velmi romantické a silně jsem vnímala, jak je nutné světlo v našich životech, abychom ve „tmě“ světa neztratili správný směr.

A ten druhý zážitek byl ještě silnější. Po viróze, kte-

rou jsem prodělala, byly mé hlasivky slabší. Šetřila jsem si je na naše pěvecké vystoupení a zpívala jen tak zlehka. Tím jsem více vnímala zpívající lidi kolem sebe a pohroužila se do poselství písně. Vedle mě seděla Lýdie Jančová – manželka našeho faráře – a svým nádherným hlasem oslavovala s ostatními Ježíšovo narození, neza-

slouženou Boží lásku, která se k nám – i ke mně – sklonila. Byla jsem povznesena a dojala až k slzám. Ten nebeský pocit často nezažívám a neumím ho ani pořádně popsat.

Jen tak mimochodem – Pán Bůh daroval Lýdii krásný hlas a je skvělé, že ho využívá k Boží oslavě.

Eva Roztomilá

Nechci už před ním kličkovat

Dnes se nám představí naše nová milá sestra Simona Jasko. Její (už nynější) manžel Julius Jasko se po dlouhých letech vrátil vloni do rodného Krnova z předměstí Paříže a se svou manželkou Simonou z Ostravy a její dcerou Alenkou zakotvili v našem hezkém městě. Simona je sdílná žena a není problém si s ní otevřeně popovídat. Zde je její upřímná zpověď.

● **Simono, do našeho společenství jsi přišla z Ostravy. Jak ses dostala do Krnova a jak jsi objevila náš sbor?**

Do Krnova jsem se dostala úplně jednoduše. Prostě Ostravačka šla za manželem do Krnova. A jak jsem se dostala sem do sboru? Jsme věřící pár a hlavně manžel Julek toužil po společenství křesťanů. Jednu neděli jsme zvědavě vešli sem do kostela. Překvapilo mě srdečné přivítání, i když jsme byli cizí. Ta srdečnost! Bytostně toužím po vřelém přátelství, a tak málo se mi ho v životě dostalo. Spíše mě potkávali lidé závistiví a zlí. Takhle prostě jsme se objevili v tomto sboru.

● **Chce se ti mluvit o dětství a mládí? Měla jsi nějaké vzory, které tě ovlivnily?**

Je mi 52 let, už můžu vzpomínat. Mám tři dcery. Starší dvě jsou dospělé a mají své životy – jedna žije v Ostravě, druhá v Holandsku. Nejmladší Alenku, kterou jsem si vymodlila, mám ještě u sebe. Na dětství nevzpomínám ráda. Zdá se mi, že nic hezkého jsem nezažila. Občas se asi něco pozitivního přihodilo, ale velmi zřídka. Rodiče byli rozvedení. Otčím, se kterým jsme žili od mých tří let, byl hodný člověk. Rozhodně na něj vzpomínám raději než na mámu. Možná mě mamka měla taky ráda, ale nedávala to najevo a já to nepoznala. Sestra na tom byla lépe – její miláček. Už v 6 letech jsem se uzavřela do sebe. Před školu přišel cizí chlap a tvrdil, že je můj otec. Šel se mnou celou cestu až domů. Ta hrůza! Co to je za cizího člověka? Máma mi řekla, že to fakt můj otec byl a udělala velké divadlo.

V 19 letech jsem odešla z domu za svou láskou, už také proto, abych se vymanila z problémů v rodině. Ptáš se na nějaký rodinný vzor. Neuvědomuji si. Milovala jsem však dědu. Ne

● S manželem Julkem a dcerou Alenkou

že by byl vzor, ale on jediný mi dával lásku. O Bohu nikdy nemluvil.

Po základce jsem absolvovala Střední hutnické odborné učiliště v Ostravě Kunčických a pracovala v Nové Huti Klementa Gottwalda jako opravářka náhradních dílů do lokomotiv – držina, ale mě to moc bavilo. Z různých důvodů jsem však musela měnit zaměstnání: buď zaměstnavatel snižoval stavy, nebo nechtěl ženy nebo pro mě jako samozvitečku směnný provoz nebyl přijatelný. Poslední pracoviště – Albert v Karolíně v Ostravě jako prodavačka. Moc hezká práce, ale fyzicky náročná a mé rameno dostalo zabrat. Skončilo to operací. Jak vidíš, život se se mnou nemazlil a musela jsem se ohánět.

● **Simi, smutné, ale to je realita života. Nikdo z lidí nemá právo na to, aby se měl pořád dobře. Pán Bůh není sluha. Není jeho povinností se o nás starat a zametat cestičku. S životními problémy se musíme poprat sami. Pán Bůh nám v ten pra-**

vý čas ukáže správný směr a dá nám východisko.

Říkáš, že nepocházíš z křesťanské rodiny. A co pojem církve? To ti nic neříkalo?

Ne. Z křesťanské rodiny nepocházím a slovo církev mi skutečně nic neříkalo. Tím ale není řečeno, že bych byla „nevěřící“. V Boha jsem věřila. Moje babička mi vyprávěla různé příběhy ze života, také biblické příběhy a večery končily modlitbičkou „andělíčku, můj strážníčku...“ Nikdy mě do něčeho nenutila. Ještě vzpomínám na pradědu z Bílovce, který mi při práci také něco o Bohu řekl. To byla celá moje křesťanská výchova. Jedinou „křesťanskou“ záležitost, kterou mamka domluvila, byl můj křest v nemluvněm věku v katolickém kostele ve Vítkovicích.

V dospělosti mi zdraví moc nesloužilo a já musela chodit do nemocnice na hematologii na transfuze krve. Cesta do nemocnice vedla právě kolem toho kostela. Často jsem se u něj zastavila a vysílala modlitby k nebesům, tak jako drtivá většina lidí, když jsou v nouzi. Teta mi sice říkala, že mě mamka nechala pokřtít jinde, ale na tom už vlastně nezáleželo. Svůj křest jsem obnovila při plném vědomí loňské léto na soutoku Opavy a Opavice.

● **Máš nebo měla jsi chvíli, kdy vyložené zakoušíš Boží vedení nebo Jeho přítomnost?**

Při ohlédnutí zpět si uvědomuji, že Pán Bůh byl se mnou, vedl mě, radil mi a já to nevnímala. Vzpomenu teď jednu obyčejnou zkušenost z loňského léta, pro mě však důležitou. Přišel čas stěhování do Krnova. Nynější manžel bydlel ještě ve Francii, a aby Alenka mohla v září nastoupit do školy, musela jsem se během letních prázdnin přestěhovat do Krnova a být pronajmout. A vše – jako vždy – sama. Sama na stěhování, rozhodování, jednání. Už mi starosti rostly přes hlavu. Sedím ve vlaku a přemýšlím: „Jak vše zvládnou? Jaký je ten chlápek, co má zájem o podnájem v mém bytě? Co mám dělat?“ Napadlo mě: „Musím vypnout.“ Otevřela jsem Bibli a čtu o Ježíši, o učednících, kteří lovili ryby – házeli sítě do vody, spravovali sítě,... Najednou na mě jako by z textu „zasvítilo“ slovo síť. „Jdi přece na sociální síť, na facebook a podívej se na profil toho zájemce.“ Víš, jak to dopadlo? Zjistila jsem, že můj nedobrá povídka z toho člověka neklamal a od smlouvy jsem odstoupila. - - Obyčejná věc, ale v mém stresu tato zkušenost znamenala hodně.

A jestli zakouším Boží přítomnost? Když prožívám nepříjemné situace, pozoruji v sobě větší klid. Modlím se a věřím tomu, že ten klid je z Božích zdrojů. Teď můžu říct, že jsem přejala Boha do svého života.

● Vánoční divadlo, 2023

• Simona, 19 let

• Dcery Silvie, Anita, Alenka

● **Simi, když tak spolu mluvíme, vzpomněla jsem si na myšlenku známého křesťana Maxe Kašparů: „Zjistil jsem, že víra a rozum si neodporují a uvěřil jsem v Boha. Až po letech jsem uvěřil Bohu. Věřit v Boha není problém, je to jen fráze – jasně, věřím, že nějaký Bůh je, ale ať mi dá pokoj. Ale když se Bohu oddáme, když ho přijmeme, to je jiná dimenze života.“ Vystihl to, že?**

Úplně na konci loňského roku ses vdala. Můžu se zeptat, jak jste se s Julkem seznámili? Přece jen Francie není za rohem.

Představ si, že jsme se seznámili přes internetovou seznamku. Julek mi 1x napsal a poslal foto. „Mám to já ale štěstí na plešaté chlapy,“ napadlo mě a nechtěla reagovat. Julek však napsal podruhé. „Není to samo sebou. Odepíšu. Oba jsme volní.“ Tak to začalo a svatbou skončilo. Krátce po seznámení se mě Julek ptal, zda jsem věřící. V té době jsem v Boha věřila, ale Bohu zcela ne. Můj nový objev se přiznal, že v modlitbě prosil: „Bože, mám všechno. Nic mi nechybí. Prosím Tě o jediný dar. Dej mi ženu, se kterou bych si rozuměl.“

Když mi Julek zpočátku vyprávěl o Bohu, jak ho zná on, koukala jsem na něj, co to povídá, teď si však uvědomuji, že i mě Pán Bůh takhle volal na cestu za Ním.

● **Milá sestro Simono, na závěr rozhovoru se každého odvážlivce ptám, jestli může prozradit nějaký biblický verš nebo text z Bible nebo myšlenku, která ho (jak se říká) dostala. Můžeš to udělat?**

Řeknu ti krátkou báseň, která se dostala až k mému srdci. Je od Václava Lamra.

*Bůh není moře, je hrad.
Do moře vede mnoho řek,
hrad nemá mnoho vrat.
Jen jednu cestu, jednu bránu.
Své srdce dej Pánu a přestaň
před Ním kličkovat.*

To mě dostalo. Co k tomu říct? Nechci už Pánu Bohu utíkat. Nechci už před Ním kličkovat. Chci Mu věřit. Ale chtěla bych ještě na sobě hodně zpracovat.

Simi, děkuji za tvůj zájem o společenství, za tvou upřímnost a také tvůj čas.

Tamara Maláčová

Svatba Simči a Julka

„Milované sestry, budu se vdávat.“ – taková věta zazněla jednou na skupince žen, když nám Simča oznamovala, že se s Julkem rozhodli pro společnou cestu životem.

V den svatby 29. 12. 2023:

Já: „Jak se cítíš, nevěsto krásná?“
Simča: „Děkuji, úžasně!“

A opravdu byla Simča krásná – stříbrně oblečená, jako sněhová vločka (pro dané roční období trefné, vidíte!). Kráčeli spolu s Julkem rozvázně prostředkem kostela, odkud následně po kázání, manželském slibu a prvním políbení již vycházeli jako manželé. Po nezbytných pózách a uskupeních pro fotografie jsme se přesunuli na faru, kde se konalo svatební veselí. Kdo jste byli přítomni, opravdu to veselí bylo...hodovalo se, přálo se, zpívalo, tancovalo až do pozdních hodin.

Děkujeme, že jsme mohli být v ten den s vámi, milovaní!

Věra Wdóvková

Poděkování sboru

Pomocí prokázaná láska

Milí přátelé!

Jak už mnozí víte, na měsíc jsme se přestěhovali na faru. Důvodem byla kompletní předělávka elektriny v našem domě. Důvodů pro tuto velkou opravu bylo několik a uvažovali jsme o ní už při prvních potížích. Nejprve se nám světlo samo přepínalo. Pak nám začaly vy-
padávat pojistky jen kvůli tomu, že byl zapnutý vysavač. A taky jsme si nemohli venku rozsvítit světlo, neboť vypínač byl zamčený uvnitř domu.

Díky mému bratru Zdenkovi a Ludovítovi jsme udělali plány. Velice nám pomohl taky Bedřich Marek s projektem elektroinstalace a jemu chci hodně poděkovat. Poděkování patří taky Karlu Tylečkovi, Tamaře Maláčové, Simoně a Julkovi Jasko. A celé rodině Višnyiových. Taky našemu kamarádovi Pepovi Vladařovi.

Holky pomáhaly s umýváním a s lehčími věci na přenos. Chlapům děkuji hlavně za stěhování. Pepovi za malování. Hlavně vám všem za modlitby, a za to že jste nás nechali bydlet na faře. Štěpánovi a Lydii Jančovým děkuji za občasné hlídání našeho psa a mých holek, a za to že jsme mohli být chvíli sousedé.

Při stěhování věcí z domu do naší kůlny bylo pěkné počasí. Druhý den napadalo hodně sněhu, tak jsme byli Bohu vděční, že jsme to stihli v ten den, kdy svítilo sluníčko.

„Nebo není nespravedlivý Bůh, aby zapomněl na vaši práci a na pracovitou LÁSKU, kterou jste mi prokázali a prokazujete i ostatním.“ Žid. 6:10 kral.

Kamila Černošlávková
a Jirka Černošlávek

Narozeniny ve sboru v dubnu až červnu 2024

Milí bratři a sestry,

v tomto čísle Dobrého Pastýře si opět připomínáme jména všech, kteří budou slavit své narozeniny v následujících měsících. Přejeme všem níže uvedeným pevné zdraví, Boží ochranu a hojnost požehnání. Také připojujeme přání krásného prožití Velikonoc, radost ze vzkříšeného Pána.

Redakční rada Dobrého Pastýře

Duben:

Andrea **Barešová** (roz. **Polišenská**),
Rostislav **Sedláček ml.**,
Elen **Mičanová**, Květoslav **Šimek**,
Anna Magdalena **Jančová**,
Jana **Zmrzliková**, Norbert **Gürtler**,
Jiří **Vasiliadis**, Pavel **Malík**,
Kateřina **Sewerin**, Zdeněk **Zmrzlik**,
Miriam **Zmrzliková**

Květen:

Vladimír **Strádal**,
Nikolaj **Čepara**, Hana **Svítilová**,
Šimon **Janča**, Ondřej **Švéda**,
Věrka **Wdóvková**,
Kateřina **Vasířová**,
Tereza **Chlápková**,
Jiří **Černošlávek**, Šimon **Tyleček**,
Zdeňka **Kolářová** (**Mičanová**),
Štěpánka **Křehlíková**,
Alena **Kubicová**

Červen:

Milan **Svítil**, Irina **Kchilia** (**Yuhás**),
Arnošt **Galda**, Marta **Marková**,
Alžběta **Šimková**, Karel **Kovalčík**,
Tamara **Maláčová**,
Bedřich **Marek**,
Eva **Roztomilá**,
Ludmila **Vavrečková**,
Jiří **Marek nejml.**, Jan **Maláč**.

Karneval na faře

Již několik let se v únoru koná karneval na faře. Stejně tomu bylo i letos, kdy se sešlo skoro třicet dětí. Společně jsme tančili, zpívali, vyráběli, soutěžili, povídali si a také se učili pomáhat. Děti se snažily pomoci smutnému klaunovi Štístkovi, aby už nebyl smutný. Zkoušely mu zatancovat, zazpívat a daly mu dárky, které vyrobily. Děti uspěly a Štístko se začal opět usmívat. Při této aktivitě si měly děti uvědomit, že je dobré, když pomáháme lidem okolo nás. Třeba právě těm, kteří jsou smutní. Celý karneval byl zakončen velmi populární tombolou. Děkuji všem, kteří jste zapojili do organizace karnevalu. /mm/

Velká iluze

Zdá se, že dokážeme žít v kdejaké iluzi. Můžeme mít zkreslené představy o sobě samých, lidech kolem nás, dokonce i o Bohu. Zrovna nedávno mi hned ten první iluzorní pohled připomněla jedna událost. Jednalo se o přímou konfrontaci s mou fyzickou kondicí. Za posledních osm let doma s dětmi se mé sportovní výkony značně omezily. Nejdelší maratóny teď představuje běhání od myčky k pračce než nějaké trháni rekordů na sportovištích. Ne že bych se někdy řadila mezi vrcholové sportovce, ale přeci jen si pamatuji období, kdy jsem byla daleko více ve formě.

Mému středoškolskému já bych nejspíš momentálně náramně funěla v patách, až bych jej zcela ztratila z dohledu. Připustit si tento stav mi ale trvalo poměrně dlouho. Když jsem se tu a tam snažila navázat na mé předchozí výkony a vypravila se na kolo či vyběhnout kopec, tak nějak jsem sama sebe utěšovala. Tohle jsem přeci vždycy zvládala, i teď to zvládám. Pravda ale byla, že nezvládám. Když jsem zase jednou jela do prudkého kopce a musela sesednout z kola, přišlo jasné vystřízlivění. Svou nezdolnou fyziku si jednoduše namlouvám, ale dělám pro ni příliš málo.

Přiznat si tento fakt přineslo značnou úlevu. Co teď s tím. Hlavou se mi honilo tisíce předsevzatí, které bych si mohla do pár vteřin dát. Už jsem ale dost stará na to, abych věděla, že od velkých

snů k velkým činům je ještě dál než k těm malým. Radši si tedy nedám závazek žádný, aby mě samotnou nelynočil a netlačil k zemi. Budu vděčná za dnešní prozření a výlet, který jsem mohla podniknout. Pokud mi bude dáno, pokusím se po malých krocích pokračovat. Zároveň začínám bilancovat, jestli by se toto poznání nedalo přenést do jiných oblastí života. V jakém stavu bude asi má duchovní či duševní kondice?

Konečně jsem našla vhodný prostor a čas. Děti jsou v gymnastice a já mám hodinu k dobru. Obvykle ji trávím zásobováním rodinné spíže, ale dneska mě napadlo něco sofistikovanějšího. Tuhle hodinu věnuji sobě, Bohu a sportu. Jsem vděčná, že to dokážu tak nějak skloubit. Dokonce už mám vymyšlenou trasu. Odbočím z hlavní cesty na můj vytyčený chodník. Je tam ale poměrně dost

lidí. Přejde mi poněkud hloupe se tam zničehonic uprostřed únorového odpoledne rozběhnout. Navíc nevím, kolik toho zatím zvládnu a nechci se nějak ztrapnit. Zvolím rychlou chůzi a čekám na vhodný okamžik.

V tom bryskně do mé trasy vběhne jakási sportovně vyladěná běžkyně. Ještě si elegantně zaváže tkaničku u běžecké obuvi a sebevědomě pokračuje stejnou cestou. Její přítomnost na mě působí neklidně. Okamžitě se začnu porovnávat, i když mě samotné je to protivné. Super outfit a perfektní kondice. Mám na sobě příliš teplou zimní bundu a boty spíše do haly. Konečně běžím. Následuji neznámou ženu než se mi ztratí za horizontem. Chvilí jsem zaneprázdněna pohledem na masiv hor a přemýšlím o Bohu. Vlastně mě těší, že dneska spolu můžeme jen tak být, běhat, na nic se neptat,

nic nechtít. Dobří přátelé přece spolu umí i mlčet. Spanilou běžkyni pak potkám ještě dvakrát. Cvičí atletickou abecedu na cestě z velkých betonových panelů a pak mě znovu míjí na lesní pěšině až se zcela ztratí z dohledu. Tu ženu jsem viděla poprvé, možná naposled v životě a jsem nějak přesvědčená, že mě po všech směrech převyšuje. Nechápu, jak si tím můžu být tak jistá. Takhle snadno se dá podlehnout iluzi. Zdá se, že se konečně cítím svobodně. Hledám své vlastní tempo. Nakonec běžím docela pomalu, dlouho, plynule a radostně. Zastavuji před tělocvičnou a jsem vděčná, že dnes necvičily jen děti. Říkám si, že by bylo fajn, zopakovat to každý den. Pak s pokorou sama sobě prohlásím, že jsem vděčná, že běhat mohu a dá-li Bůh, poběžím zase.

Každá rodina má ukrytý nějaký ten triumf v rukávu a možná by se jich našlo i více. U nás je jednou z nesporných výhod fakt, že náš blízký příbuzný je vedoucím zimního stadiónu. Párkrát za sezónu se nám podaří tohle sportoviště navštívit a nebývale si jej užít. Máme totiž celou ledovou plochu jen pro sebe. Neuplynuly ani dva dny od mých prvních běžeckých úspěchů a ocitám se rovnou na ledu. Hudba zní úderně všemi decibely a já bruslím v jejím rytmu. Nejprve nesměle, pak sebejistě a docela rychle. S vděčností vychutnávám tohoto velkorysého daru. Rozpínám ruce a skoro se vznáším. Už jen neběžím, já létám. Bože, ty ale umíš překvapit, usmívám se tiše. Nejspíš tu mám co do činění s letem Izajášových orlů. S těmi šťastlivci, co doufají v Hospodina, nabývají nových sil a pokračují bez umdlení. Běžím, létám, vznáším se dál a přemýšlím o té největší iluzi, které jsem nedávno vlivem nepříznivých okolností nějak podlehla. Myslím, že jsem zapochybovala o Jeho lásce, ale s každým zarytým ostrím do ledové plochy je mi to jasnější. On nás má opravdu rád a moc.

Pavlaína Lakomá

AKTUALITY

Sborový život

Scházíme se k bohoslužbám pravidelně každou neděli od 10 hodin. Paleta našich kázání je opravdu pestrá. Slovem Božím slouží náš bratr farář a další presbyteri z Krnova, dále hostující kazatelé a v neposlední řadě slýchavce čtená kázání ústy členů našeho sboru. Příležitostně v týdnu probíhají biblické či modlitební hodiny. Pokud nemáte možnost navštívit naše shromáždění, lze kontaktovat bratra faráře Štěpána Janču a domluvit si osobní setkání.

Výroční sborové shromáždění

V neděli 17. 3. se uskuteční výroční sborové shromáždění. Toto setkání se koná pravidelně jednou ročně. Obsahem jednání jsou hospodářské a provozní záležitosti, ale i bilancování posledního období sborového života a budoucího směřování. Zváni jsou všichni členové a přátelé našeho sboru.

Velikonoce

I v letošním roce si chceme společně připomínat ukřižování a zmrtvýchvstání Ježíše Krista. Zveme Vás k účasti hned na několika setkáních. Ve čtvrtek 28. 3. bude probíhat na náměstí Míru v Bruntále „Celonárodní čtení Bible“. Do této iniciativy je možné se aktivně zapojit. Na Veliký pátek proběhne netradiční bohoslužba v Krnově. Zváni jste na tematickou divadelní hru. V Bruntále se shromáždění 29. 3. nekoná. Na velikonoční neděli 31. 3. proběhne slavnostní bohoslužba v našem sboru.

Narozeniny ve sboru

Všem oslavencům přejeme hlubokou naději zakotvenou v Bohu a novou sílu do všech potřebných oblastí osobního života.

Ale ti, kdo skládají naději v Hospodina, nabývají nové síly; vznášejí se jak orlové, běží bez únavy, jdou bez umdlení.

Izajáš 40:31

Duben: Ludmila **Cepková**, Renata **Cepková**, Viktor **Kaluža ml.**

Květen: Ludmila **Hérodková**, Viktor **Kaluža**, Lenka **Zdvyhalová Tvrdá**, Petr **Lakomý**, Bohuslav **Kadlík**, Anna **Rokosová**

Červen: Filip **Kielar**, Ondřej **Kielar**, Helena **Maňáková**

Dvěstěpadesát let od návštěvy Matouše Frantzze (1774 – 2024)

Po bitvě na Bílé hoře (1620) útlak evangelíků vzrůstal, až nakonec bylo možné vznášat pouze katolickou víru. Také krnovským nekatolíkům nezbylo nic jiného než se poddat nátlaku a vrátit se ke katolictví. Déle než ve městě se protestantismus udržel na venkově. I do tichých údolí na krnovsku pronikla rekatolizace. V té době povstali stateční mužové – kazatelé ze svobodných oblastí, a vydali se do bližšího i vzdálenějšího okolí posilovat venkovany ve víře jejich předků. Předčítali jim z Bible a z Postil (kniha s kázáními) v odlehlých chatrčích a na skrytých místech. Jedna taková chalupa byla v Záto-

ru, kde se konaly tajné bohoslužby. Mezi statečné křesťany patřil také Matheus Frantz z Pavloviček (dnes polské Pawłowiczki 35 km SV od Krnova, tehdy Prusko), který podnikal tajné pastorační cesty na Moravu a do Slezska.

Dochovala se jeho zpráva o návštěvě oblasti krnovska a bruntálska – píše mj.:

„Dne 13. června 1774 v 5 hodin ráno jsem odešel z Pavloviček. Mým heslem je: Pane, Tvá dobrota je věčná, dílo rukou svých neopouštíš. Radostně jsem pokračoval v cestě a ještě týž den jsem došel do Hošťálkov (Gotschdorf).“ Prošel Vraclávek (Klein-Bressel), Křížovou

• Tato skupina se vydala po stopách M. Frantzze v roce 2008

(Kreuzberg), Dlouhou Ves (Langendorf), Holčovice (Hillersdorf), Spálené (Kuttelberg). Přišel i do Krasova (Kronsdorf). „16. června jsem navštívil v Krasově známého Gottfrieda Linde s rodinou. Byli rádi, že mě zase vidí. Přátelsky mě přijali a toužili ode mě něco slyšet. Využil jsem příležitosti k velebení Boha, jak miloval svět a vykoupil nás z našich vin. Strávil jsem s nimi několik hodin v srdečném rozhovoru o milém Spasiteli. Byli pohnuti a měli v očích slzy.“

Matouš Frantz z Krasova pokračoval do Bruntálu, Vítkova, Oder, Suchdolu n.O. až do Nového Jičína. „21. června jsem se na zpáteční cestě zastavil u jednoho muže ve vesnici Býkov (Pickau), tři míle od Krnova. Jmenuje se Tobiaš Franck. Našel jsem tam dobré duše. Vyprávěli mi o 12 duších, které v bázni před vrchností musí žít ve skrytosti. - Mnohé semeno je skryto v kraji kolem Krnova, který náleží hraběti Lichtenštejnovi. Snad ve všech vesnicích žijí nepokojné duše. Je jen škoda, že nemáme svobodu, abychom mohli všechny ty neklidné duše vyhledat. Zatím se s tím nedá nic dělat, než je svěřit do péče Svatého Ducha.“

• Setkání s polskými přáteli v Pawłowiczkach

V červenci 2009 (téměř před 15 lety) náš tehdejší kazatel Radovan Rosický zorganizoval puťák, během kterého účastníci prošli část cesty ve stopách Matouše Frantzze. Nechali se odvézt do Pavloviček, kde se setkali s místním starostou, historikem Pavloviček a reportérkou regionálního tisku. Odtud se vydali pěšky směrem na Krnov. Během týdne prošli trasu Krnov – Hošťálkovy – Vraclávek – Křížová – Holčovice – Staré Purkartice – Krasov – Karlovice – Bruntál – Valšov – Roudno – Dvorce – Křišťanovice – Budišov (až sem pěšky, dále autobusem) – Vítkov – Odry – Suchdol n.O.

Pavel Loyda, který se puťáku zúčastnil, vzpomíná: „Byla to moc hezká akce. Počasí krásné, příroda nádherná, je na co vzpomínat. Poctivých 100 km jsme jistě ušli. Radovan Rosický již dopředu domluvil noclehy, takže nám skutečně nic nechybělo.“ Pavlova manželka Eva dodává: „Když jsme procházeli krajinou, kde stávaly vesnice, kostely, hřbitovy... zmocňoval se mě chvílemi smutek. Vím, je to už 250 let. Ale kdysi tady žili lidé, hospodařili, Matouš Frantz tudy procházel a teď jsou tady jen louky a lesy. Zároveň jsem si uvědomila, že jako křesťané, a já také, máme teď jedinečnou příležitost rozsévat kolem sebe dobro a Boží lásku, dokud jsme tady na světě. Protože jednou tato příležitost skončí a co po nás zůstane?“

Připomněli jsme si tímto potulného kazatele Matouše Frantzze, kterému více záleželo na posílení víry tajných evangelíků a na šíření Božího království než na vlastním pohodlí.

Vánoční hra 2023

Rok se s rokem sešel, opět Rse přiblížila doba plánování vánoční hry a na mě se, jako každý rok, obrátila Věra Marková s prosbou o pomoc s organizací práce s nejmenšími dětmi. Jsem vždy moc ráda za možnost se zapojit. Také jsem ráda za to, že jsem stále na jejím seznamu, i když se už několik let aktivně sborových činností neúčastním.

Ať je pro mě rok jakkoli hektický, jsou Vánoce a Velikonoce stále dva nejdůležitější svátky. Vnímám je jako možnost zpomalit a soustředit svoji pozornost od každodenních starostí k jiným věcem. Už před prvními zkouškami jsem, po domluvě, vytvářela několika nápisů, které budou pro hru potřeba. Mým úkolem bylo také vzít si na starost

nejmenší děti, vést je a spolu s nimi hrát jedno ze zvířátek - lišku. Tento rok mi směny v práci dobře vycházely a v mém plánu bylo zúčastnit se všech zkoušek a na přípravu mít čas. To jsem ještě netušila, že mé plány naruší zvrtnutý kotník, se kterým jsem se zpočátku snažila chodit do práce, ale bolestivé vazy mě nakonec donutily si nechat napsat pra-

covní neschopnost. Nakonec jsem musela některé zkoušky vynechat, ale myslím, že vše dopadlo tak jak mělo. Děti i já jsme věděly, co a kdy máme podle scénáře dělat.

Rok co rok můžeme všichni zažívat radost. Po chaotických zkouškách, strachu, aby nikdo neonemocněl a my nemuseli rychle hledat náhradu, taky obavách, aby techni-

ka fungovala, jak má, vidíme konečný výsledek. Výsledek, který Pán Bůh dokáže použít k oslovení mnoha lidí v lavicích i mezi námi účinkujícími a cítím velikou vděčnost, že toho i já mohu být součástí. I přes to, že tyto Vánoce nebyly úplně podle mých představ, vím, že vše takto mělo být a mělo svůj důvod.

Denisa Vyroubalová

